

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 201/2018-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. mája 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Jurajom Špirkom, advokátska kancelária, Nerudova 6, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Cb 1/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. marca 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej „dohovor“) postupom

Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Cb 1/2012 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že v napadnutom konaní podľa jej názoru dochádza k porušovaniu jej označených práv, pretože okresný súd konaná neefektívne a v jej veci „nerozhodol konečným verdiktom“. Ako súčasť svojej argumentácie sťažovateľka v sťažnosti poskytla aj stručný prehľad procesných úkonov súdu.

3. Sťažovateľka na základe uvedenej argumentácie žiadala, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní, prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov, priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie v sume 7 000 €, ako aj náhradu trov konania.

II.

4. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné

návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Sťažovateľka namietala porušenie svojich označených práva postupom okresného súdu v napadnutom konaní, pretože podľa jej názoru okresný súd koná neefektívne a vo veci dosiaľ nerozhodol.

8. Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že okresný súd v napadnutom konaní rozhodol rozsudkom na pojednávaní uskutočnenom 26. februára 2018, to znamená pred doručením sťažnosti ústavnému súdu. Ďalšou relevantnou skutočnosťou je, že rozsudok v napadnutom konaní nadobudol právoplatnosť 20. apríla 2018. Vychádzajúc z týchto relevantných skutočností, ústavný súd konštatuje, že námietky sťažovateľky sú nedôvodné.

9. Sťažnosť sťažovateľa smerujúca proti postupu okresného súdu bola ústavnému súdu doručená v čase, keď k priet'ahom zo strany okresného súdu v napadnutom konaní už nemohlo dochádzať, keďže o veci sťažovateľky meritórne rozhodol rozsudkom z 26. februára 2018, ktorý nadobudol aj právoplatnosť.

10. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

11. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je považovaná sťažnosť za zjavne neopodstatnenú vtedy, ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

12. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť sťažovateľky posúdil ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní odmietol (obdobne napr. II. ÚS 24/06, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 300/08).

13. Ústavný súd v závere dodáva, že sťažnosť v uvedenej veci bola neopodstatnená aj z toho dôvodu, že prvé pojednávanie vo veci sa uskutočnilo až 10. apríla 2014, a to z dôvodov buď na strane sťažovateľky, alebo žalobcu, nie však z dôvodov na strane okresného súdu. Okresný súd po vykonaní dokazovania v označenej veci rozhodol rozsudkom zo 14. októbra 2015. Z dôvodu podaného odvolania sa spis nachádzal na odvolacom súde približne rok a štyri mesiace (od 10. decembra 2015 do 11. apríla 2017).

14. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že okresný súd v zmysle stabilnej judikatúry ústavného súdu nenesie zodpovednosť za predĺženie konania v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania, preto zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04). V súlade s touto judikatúrou preto dobu od podania návrhu, až do prvého pojednávania uskutočneného vo veci a dobu odvolacieho konania bolo potrebné tiež zohľadniť pri posúdení postupu okresného súdu z hľadiska možnosti vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľky. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd by i tak dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti sťažovateľky, pretože predĺženie konania bolo spôsobené čiastočne sťažovateľkou, ako aj samotným žalobcom a potrebou rozhodnúť o podanom odvolaní, za čo nenesie zodpovednosť okresný súd.

15. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. mája 2018